

היה זקן אחד שהתגורר במנזר של אבא אבסטורגיוס, ואשר הארכיאפיסקופוס של ירושלים הקדוש שלנו [אליאט] חצה למנות לראש המנזר. אבל הוא לא הסכים, באמרו: הנני רוצה לשבח בהר סיני כדי להתפלל. אולם הארכיאפיסקופוס לחץ עליו, שקודם יתמנה [אבאט], ובתור שכזה יצא לדרך. אף מכיוון שהזקן לא וויתר לו, שחררו (הארפיאפיסקופוס) לאחר שהבטיח שיקבל את ראשות המנזר אחרי שובו. ובכך, כך חיבק את הארפיאפיסקופוס והסתלק ועשה דרכו אל הר סיני, כשהוא לוקח עמו את תלמידו. אחרי שעבר את הנהר ירדן, במרחק כמיל אחד, התחיל הזקן לרעוד ולקדוח. ומאחר שלא היה מסוגל להתהלך, מצאו השנים מערה קטנה ונכנסו בתוכה כדי שהזקן יוכל לנוח. אולם הוא המשיך לקדוח וכמעט לא היה מסוגל לזוז - ואמנם, בלילה שלושה ימים באותה מערה - ואז ראה הזקן בחלום אדם האומר לו: "הגד נא, זקן, לאן אתה רוצה ללכת?" ויען למופיע בפניו: "להר סיני". ויאמר לו: "אל נא, אל תלך מכאן". אבל לא הצליח לשכנע את הזקן וסר ממנו; והקדחת השתלטה עוד יותר על הזקן. ושוב בלילה הקרוב אותה (דמות), באותו לבוש, עמדה לפניו ואמרה: "למה, זקן נהדר, אתה רוצה להתענות? שמע לי, ולעולם אל תלך מפה". אמר לו הזקן: "ומי אתה?" וענתה לו הדמות: "הנני יוחנן המטביל. ובגלל זה אני אומר לך שלא תסתלק מן המקום הזה לעולם, כי הרי המערה הקטנה הזאת גדולה היא מהר סיני. פעמים רבות לתוכה נכנסו ארוננו ישו המשיח כדי לבקרני. הבטח לי אפוא שהתגורר כאן ואני אחזיר לך את הבריאות". הסכים הזקן ברצון והבטיח בשבועה להשאר במערה. ומיד הבריא ונשאה באותה מערה כל ימי חייו, והפך אותה לכנסיה ואף קיבל שם אחים, זהו המקום המכונה ספסאס. סמוך לו, בצד שמאל, שוכן נוהל כרית, אליו נשלח אליהו התשבי בזמן הבצורת, ממול לירדן.

- 2 -

באותו מקום של ספסאס בית הזקן אחר, והוא הגיע לסגולה כה גדולה, עד שהאריות באו למערתו, והוא קיבל אותם והאכילם בחיקו: עד כדי כך היה איש האל מלא בחסד האלהי.

- 3 -

הגענו ללאוריה של אבינו הקדוש סבאס, ל[אבא] אתנסיוס. וסיפר לנו הזקן ואמר: כשהיננו בקו'נוביון של פנתוקלה, היה איש קילקיה, בשם קונון, כומר הממונה על הטבילה: כלומר, משום היותו איש מידות, צוּו לו [ק-אבות] לבצע את טכסי הטבילה, והוא משג והטביל את אלה שבאו לשם כך. ובכן, כל פעם שמשח אשה, התפתה, ובגלל זה רצה לעזוב את הקו'נוביון: אם כן, כל פעם שבאה אליו המחשבה לעזוב, הופיע לפניו יוחנן הקדוש ואמר לו: "החזק מעמד, ואחלץ אותך מן המאבק הזה".

יום אחד, אפוא, הגיעה עלמה פרסית כדי להטבל; והיא היחה יפת תאר ורבת חן כל כך, עד שהכומר לא היה מסוגל למשוך אותה בשמן הקדוש. אחרי שנשארה יומיים, הגיע השמועה לאזני הארכיאפיסקופוס פטרוס והוא נדהם מן המעשה, ובקש להפקיד דיאקונית על הדבר, אבל לא עשה זאת, מכיוון שמנהג כזה לא היה מקובל. אבל קונון הכומר לקח את תרמילו והסתלק, באמרו: "לא אשאר במקום הזה". כשיצא אפוא אל הגבעות, הנה בא לקראתו יוחנן המטביל הקדוש, ואמר לו בקול מתון: "שוב למנזרך ואחלצך מן המאבק הזה". אמר לו בלעס אבא קונון: "האמן לי, לא אשוב, שהרי פעמים רבות הבטחת לי ולא עשית דבר". אז יוחנן הקדוש בכוח הושיב אותו על אחת הגבעות, הוריד את בגדיו והתווה אותו בסימן הצלב שלוש פעמים מתחת לחבור, ואמר לו: "האמן לי, כומר קונון: רציתי שיהיה לך גמל מן המאבק, אבל מכיוון שאתה לא רוצה, סלקתי את המאבק, ולא תקבל גמול מן הדבר הזה". וחזר הכומר קונון לקוינוביון של הטבילה, ולמחרת משח והטביל את העלמה הפרסית מבלי שראה כלל שהנה אישה בטבעה: ועשה 12 שנים נוספות במשיחה ובטבילה, מבלי להרגיש כל זעזוע בגוף ומבלי לראות עוד אישה על פי הטבע. ורק בסוף נפטר.

4

סיפר לנו אבא ליאוניוס ממנזר אבינו הקדוש תיאודוסיוס, ואמר כך: אחרי שגורשו הנילואריטים מן הלאורה החדשה [כאשר סבלו רדיפה בידי הפופריים] הלכתי להשתקע באותה לאורה. ובכן, ביום ראשון אחד, יצאתי ובאתי לכנסיה כדי להשתתף באכילת לחם הקודש; ובהכנסתי ראיתי מלאך עומד בחלק הימיני של המזבח, ואחוז בהלה הסתלקתי לתא שלי: ובא אלי קול [משמים] שאמר לי: מאז הוקדש מזבח זה, אני הופקדתי להשאר לידו.

5

אבא פוליכרוניוס [מאותה לאורה חדשה] סיפר לנו ואמר: בלאורה של המגדלים של הירדן ראיתי אחד מן האחים תושבי המקום מזניח את עצמו ואינו מקיים אף פעם את מצוות יום האל הקדוש. מאוחר יותר, אחרי זמן מה, אני מבחין באותו (נזיר) שכה הזניח את עצמו, מתמסר לחובתו בשקידה גדולה ובלהט רב. לכן אמרתי לו: "טוב אחה עושה עכשיו, כשאתה דואג לנפשך". וענה לי: "אדוני אבא, עוד מעט עלי למות". ואחרי שלושה ימים נפטר. אותו אבא פוליכרוניוס הכומר של הלאורה החדשה סיפר לי ואמר: כשבתי פעם בלאורה של המגדלים, מת נזיר, ואמר לי מנהל המשק: 'עשה עמי חסד, אחי, בוא נביא אב חפצי האח הזה לבית המשק'. כשהחלנו אפוא להעביר את החפצים, ראיתי את מנהל המשק בוכה, ושאלתי אותו: "באמת, אדוני אבא, מדוע אחה בוכה ככה?" והוא ענה לי: "כי היום הנני נושא על גבי את חפצי האח הזה, ובעוד יומיים אחריים ישאו את שלי". וכך היה, שאכן יומיים אחרי-כן נפטר אותו מנהל המשק, כמו שאמר.

אבא פוליכרוניוס הכומר סיפר לנו כך. שמעתי מאבא קונסטנטינוס, ראש המנזר של כנסית מרים הקדושה אם האל, [המכונה] "החדשה" (את הספור הבא), נפטר אחד האחים בבית החולים של יריחו, ולקחנו אותו והבאנו ל"מגדלים" כדי לקבורו שם: ומשיצאנו מבית החולים, עד שהגענו ל"מגדלים" לא חדל כוכב מללוות את דרכנו מעל המזח והמשיך להראות, עד שהנחנו אותו באדמה.

אבא (יה)

זקן אחר שישב בלאורה של המגדלים. הכומרים של אותה לאורה ושאר האחים, כיוון שראש מנזרים לא היה כבר בחיים, רצו למנותו לראש מנזר, משום היותו איש מידות ואהוב על כולם. אולם הזקן התחנן בפניהם באומרו: "תנו לי, אבותי, לבכות את עוונותי. אכן אינני כזה שאוכל לטפל בנפשות, אלא שליכת עבודה זו לגדולי האבות, כגון אבא אנטוניוס, [פקומיוס] והאחרים! ובכך יום לא הניחו לו האחים בתחינותיהם אליו, אך הוא לא השתכנע. וכשראה את עצמו נתון בלחץ רב בידיהם, אמר לכלם: "הרשו לי להתפלל שלושה ימים; ואם ירצה האל בדבר, אני אעשה זאת. היה זה יום ששלי. וביום ראשון בבוקר הוא נפטר.

✓

היה בלאורה של המגדלים זקן אחר ושמו מירוגנט, שקיים אורח חיים כה מתמירים, עד שלקה בהידרקון; ובעתים תקופות היה אומר לזקנים שבאו אליו כדי לטפל בו: "התפללו למעני, אבותי, כדי שהאדם בתוכי לא ייעשה חולה בהידרקון; שהרי אני מתפלל לאל להשאר חולה במחלה זו הרבה זמן". הארכיאפוסקופוס של ירושלים אוטוכיוס שמע על אבא מירוגנט ובקש לשלוח לו את כל מה שבחוצ' לו, אבל אף פעם הוא לא הסכים לקבל ממנו דבר [ורק זה היה מוסר לו]: התפלל למעני, אבי, שאגאל מיסורי העולם"

✓

[01/2/0026]

באותה לאורה של המגדלים ישב זקן אחד. הוא היה חסר כל רכוש וגם היה לו חסך הצדקה. ובכך, יום אחד בא אביון למגדל שלו ובקש צדקה. לזקן לא היה אלא לחם אחד, והוציא אותו ונתן אותו לאביון. אמר לו האביון: "אינני רוצה לחם, אלא בגד". ברצונך לטפל בצרכיו, תפס הזקן את ידו והביאו לתא שלו. והאביון, מאחר שלא מצא דבר, פרט למה שהוא לבש, נגעה בלבו סגולת הזקן, פתח את תרמילו ורוקן את כל תכולתו באמצע התא, באמרו: "קח את הדברים האלה, זקן נהדר, ואני אחפש את פרנסתי במקום אחר".

✓

10

פיה מתבודד אחד במערות של הירדן הקדוש, ושמו ברנבס. יום אחד, כשירד לשתות מים מן הירדן, נתקע לו מהשהו בכף הרגל, והוא נשאר עם הקוץ ולא הסכים שרופא יראה אותו. ונמוקה רגלו והוא נאלץ לקחת לעצמו מגדל ב"מגדלים". ומיום ליום הלכה ונמוקה רגלו. והוא היה אומר לבאים לבקריו, כי כמה שיותר טובל האדם החצון, יותר פורח האדם הפנימי. אחרי שעלה אבא ברנבס המתבודד ממערותו ל"מגדלים" ועשה (שם) זמן מה, מתבודד אחר סר למערותו; ובהכנסו ראה מלאך אלקים עומד על המזבח שעשה והקדיש הזקן במערותו. אז שאל המתבודד את המלאך: "מה מעשיך פה?" ויאמר לו: הנני מלאך האדון, ומאז הוקדש (המקום הזה), האל הפקידו לידי.

11

אבאבפטרס הכומר, מן הלאורה של אבינו הקדוש סבאס, סיפר לנו על (אבא) הגיודולוס ואמר כך. כאשר הוא היה ראש מנזר בלאורה של גרסימוס המבורך, הנה אחד מן האחים תושבי המקום מת, ולא נודע הדבר לזקן. וכאשר הקיש מנחה התפילה בעץ למען יתכנסו כל האחים וילוו את המת, בא הזקן, ובראותו את גוית האח מונחת בכנסיה, הצטער, כי לא חיבקהו לפני הסתלקותו מן העולם. ובכך נגש למשכב ואמר למת: "התעורר, אחי, תן לי נשיקת שלום". והוא קם וחילק את הזקן. ואמר לו הזקן: "הרדס עכשיו, עד שיבוא [המשיח] בן אלקים להעיר אותך". אותו אבא הגיודולוס, בעברו לאורך גדות הירדן, הרהר במחשבתו, מה עלה בגורלם של האבנים שנבחרו והושלחו לנהר על ידי יושוע בן נון נוסח ראשי העם (שנקראו) על ידו. ובעודו שקוע במחשבות אלו, פתאום נתפלגו המים ועמדו מכאן ומכאן, וראה את 12 האבנים, ואחרי שהשתחוה לאלקים בחרטה, הסתלק.

12

אח אחד שאל את אבא אולימפיוס הכומר מן הלאורה של אבא ארטימוס, באמרו: הגד לי מלמה, והוא אמר לו: אל תשב עם מינים, וחרסן את לשונך ואת קיבתך ובכל מקום בו תשהה, תמיד תאמר: נכרי אני.

13

[63] סיפרו על אבא מרקוס המתבודד (הלה ישב בקרבת המנזר של פנתוקלה) שבמשך 9 6 שנים שמר את המנהג לצום כל השבוע, כך שהיו שחשבו שאין לו גוף של בשר. והוא עבד יומם ולילה משום מצוות המשיח, ונתן הכל לאביונים ולא קבל דבר מאיש. בשמעם עליו, אנשים אוהבי המשיח באו לתת לו צדקה, אך הוא אמר (להם): "אילנני מקבל (דבר), שהרי עבודת כפי מפרנסת אותו ואת הבאים אלי בשם אלקים".

14

אבא פוליכרוניוס עוד סיפר לנו, ואמר לנו כך. בקוינוביון של פנתוקלה היה אה
מאד זהיא לעצמו וסגפן. [פעם] הוא נאבק נגד רוח הנאוף ומיכוון שלא החזיק מעמד
במאבק זה, יצא מן המנזר ובא לידיחו כדי להשביע את האוונתו. בהגיעו לבית הבושת,
פתאם נעשה מצורע בכל גופו; וכשראה את עצמו במצב כזה, חזר מיד למנזרו במתן
תורה לאל ובאמרו: "האל הביא לי את המחלה הזו, כדי להושיע את נפשי". וכך הרבה
להלל את אלקים

15

ספרו על אבא קובון, ראש המנזר של פנתוקלה, שיום אחד, בלכתו למקום הקדוש ביתה(?),
באו לקראתו יהודים ורצו להרוגו. ושלפו את חרבותיהם ורצו אל הזקן, והתקרכו והושיטו
ידיהם להכותו, וידיהם נשארו למעלה משותקות. אז ערך הזקן תפילה למענם והם הסתלקו
שמהים ומה ללים את האל.

16

זקן אחד ישב בלאורה של אבא פטרוס סמוך לירדן הקדוש, ושמו ניקולאוס. הלה סיפר לנו
ואמר כך: פעם עשישכתי בראיתו, שלושה אחים נשלחו לחיבאייס לאיזה שרות. כשעשינו
את דרכנו במדבר, תעלנו מן הדרך והתחלנו להסתובב במדבר. ובכן, אחרי שאזלו לנו המים
ולא מצאנו מים במשך ימים, התחלנו לגוע מחמת הצמא והחום. ומיכוון שלא יכולנו
להמשיך ללכת, כשמצאנו באותו מדבר עצי אשל, השלחנו את עצמנו, כל אחד מאתנו איפה
שמצא מקום בצל, בצפיה למוות מצמא. והנה בעוד אני שוכב, התפשטתי מגשמיותי וראיתי
בריכה מלאה מים וגולשת, ושני אנשים עומדים מעל שפת הבריכה ושואבים מים בדלי עץ;
והתחלתי להפציר באחד מהם במילים אלו: "עשה עמי חסד, אדוני, הבה לי מעט מים, כי
אני גיוע". אולם הוא לא רצה לתת לי. אמר לו השני: "הבה לך מעט". וענה לו כך:
לא אתן לך, כי הנו רשלן מאד ומזניח את עצמו". אמר לו השני: "כך כן, להיות רשלן
הוא באמת רשלן, אבל ניתך לו בגלל קבלתה אורחים שלו", וכך הוא נתן לי ואמר לי:
"נתן גם לחבריך". אז שתנו והמשכנו את מסענו שלושה ימים נוספים בלי לשתות; ואז
הגענו לאזור מאוכלס.

17

ועוד סיפר אותו זקן גם את הספור הזה, על איזה זקן גדול שישב באותה לאורה, שבילה
חמישים שנה יושב במערתו, בלי לשתות לין, בלי לאכול לחם, אלא רק סובין; והשתתף
באכילת לחם הקודש שלוש פעמים בשבוע.

עוד סיפר לנו אבא פוליכרוניוס (הכומר) את הספור הבא. יושב לאותה לאורה של אבא פטרוס ולעיתים תכופות נהג להתבודד ולשהות על גדות הירדן הקדוש; ואיפה מצא מרבץ אריה, שם הוא ישן. יום אחד, אפוא, מצא במערה שני גורי אריה והביא אותם לכנסיה בתוך האדרת שעטה; ואמר: "אם הילינו ונמרים את מצוות אדוננו ישו המשיח, (חל וחי) אלו היו פוחדות מאתנו, אבל בגלל עוונותינו הפכנו לעבדים, ובמקום זה אנו פוחדים מפניהן". והאחים הפיקו תועלת רוחנית גדולה (מדבריו) וסרו למערותיהם.

ספר לנו אבא אליאס אוכל העשבים: פעם, בשבתי באיזור הירדן במערה (סמוך למנזר הסריסטים) משום שלא היתי שותף באכילת לחם הקודש עם אבא מקריוס, הגמון ירושלים, יום אחד, סביב השעה הששית, כשהחוסמה היה לוחט ביותר (שהרי היה זה חודש אוגוסט) מישהו דפק ב(פתח) המערה שלי, ובצאתי החוצה ראיתי אישה. שאלתי אותה: "מה את עושה כאן?". וענתה לי במורה: "אדוני אבא, גם אני שותפה באורח החיים הנזירי, והנני יושבת במרחק כמיל אחד מתאר, שם יש לי מערה קטנה"; הראתה לי את המקום בכוון דרום, והמשיכה; "בדרכי במצבר הזה, בגלל החום הרב נעשיתי צמאה, הבה עשה עמי חסד, תן לי מעט מים", אז אני הבאתי את הלגין שלי ונתתי לה. היא לקחה אותו ושתתה, ואז שלחתי אותה לדרכה. אולם אחרי שהסתלקה, התחיל השטן לתקוף אותי בקשר לאישה והכניס לראשי מחשבות (טמאות). ונכבשתי ולא יכולתי לשאת את להט התאוה; לקחתי את המקל שלי, יצאתי מן המערה בחום שהבעיר אף את האבנים, וסרתי אליה כדי להשביע את תאוותי. בהיותי כסטאדיה אחת (ממערתה) והתשוק צורבה אותי, פתאם התפשטתי מגשמיותי וראיתך את האדמה מבוקעת ואת עצמי נסחב למעמקיה, ו(שם) אני מבחין בגופות מתות שוככות וקובות, מבוותרות, ומלאות סירחון שלעולם ייתואר, ודמות קדוש מראה מצביעה על הדברים האלה ואומרת לי: "הנה, זה של אישה, זה של גברי; והנה מתשוקתך כמה שאחה רוצה. בשביל תענוג שכזה, אפוא, הבט כמה עמל אתה רוצה לבזבז, ראה מה החטא שבגללו אחס רוצים לגזול מעצמכם את מלכות השמים. חבל לאנושות. תמורת שעה אחת (של תענוג) אתה רוצה שירד לטמיון כל (פרי) מלך?". ואני מרוב הסרחון נפלתי על הארץ. ובאה הדמות המקודשת והקימני, ושהקק למאבקי, ואני סרתי לתאי במתן תודה לאלקים.

סיפר לי אחד האבות שנושא דגל אחד סיפר לך את הספור הבא. הילינו במלחמה באפריקה נגד המאוריטניס; והובסנו על ידי הברברים והילינו רדופים. הברברים רדפו אפוא בעקבותינו והרגו רבים מאתנו. ברברי אחד השג אותי ודרך את חניתו כדי להכני. בראותי זאת, אני התחלתי להתחנך בפני אלקים ולאמור: אדוני אלקים, שהופעת לשפחתך תקלה וחלצת אותה מידי הרשעים, חלצני מן הדוחק הזה והושיעני מן המוות המרה הזאת, ואסור למדבר ואתבודד. ואז הסתובבתי ולא ראיתי שום ברברי. ומיד באתי ללאורה הזאת של קופרתא, והנה בחסד האל אני עשה במערה 35 שנים.

21

אבא גרונטיוס, ראש המנזר של אבינו הקדוש אבתימיוס, סיפר לי [ולספרוניוס החכם] ואמר כך: הילינו שלושה נזירים אוכלי עשב גם מעבר לים המלח, בכוון בית ישימות. בעוד אנו מטיילים בהר, אוכל עשבים אחר טייל מתחתנו ליד שפת הים. וחנה באו לקראתו סרקנים שעברו במקומות הללו. וכשעברו על פניו, אפוא, הסתובב אחד הסרקנים וכתת את הראש למתבודד, בעוד אנו מסתכלים מלמעלה; שהרי אנחנו הילינו על ההר. אנו בכינו בגלל המתבודד, וחנה משמיר ירד עוף על הסרקני, חטף אותו והביאו אל על, ואחר כך הפיל אותו על הארץ ושם התרסק הסרקני.

✓

22

זקן אחד ישב בקויניביון אבינו הקדוש תיאודוסיוס הארכימנדרטס, ושמו קובנון. והוא קיליקי ממוצאו, ובמשך 35 שנה שמר על חמנהג הבא: כל שבוע פעם אחת אכל לחם. מים, עמל ללא הפוגה ולא יצא [אף פעם] מן הכנסיה.

✓

[30]

23

ראינו זקן אחר באותו מנזר, תיאודולוס החייל לשעבר, שהיה צם כל הימים, ואף פעם לא ישן שוכב על צדו.

✓

24

היה זקן אחד שהתגורר בתאים של כוזיבה, והזקנים תושבי אותו מקום סיפרו לנו עליו, שכאשר היה בכפרו, נהג לפעול ככה: אם ראה מישהו בכפרו, שבגלל עוני גדול לא השליג את האמצעים לזרוע את אחוזתו, הוא היה ניגש בלילה בלא ידיעת בעל האחוזת, והיה מביא את הפרים שלו ואת הזרעים שלו וזרוע את השדה של השני. וכאשר בא למדבר והשתקע בתאים של כוזיבה, היתה לו לזקן אותה מידה של רחמנות. אכן, הוא נהג לגשת לדרך המובילה מן הירדן הקדוש אל העיר הקדושה, כשהוא נושא ככרות לחם ומים. ואם ראה מישהו מחוסר כוח, נשא על גבו את המשא שלו ועלה עד הר הזתים הקדוש, ושוב חזר באותה דרך, כשהוא נושא את מטעני אחרים, אם מצא כאלה עד יריחו. אפשר היה לראות, אפוא, את הזקן פעם נושא משא גדול ומזיע (מתחחיו), פעם נוטל על כתפיו ילד, ולפעמים היה נושא גם שנים. פעמים אחרות ישב ותקן את הנעלים של צבר או אישה שנקרעו, שהרי הביא אתו את כל הדרוש (לעבודה זאת). אחדים הוא השקה במים שלקח עמו ולאחדים נתן את ככרות הלחם. ואם מצא מישהו ערום, נתן לו גם את האדרת שלבש. אפשר היה לראותו מתלגע כל היום. ואם אי פעם מצא אדם מת על הדרך, לקח על עצמו את המצווה לקבור אותו.

✓

אבא גרגוריוס, לשעבר מגדוד שומרי חצר הקיסר, אמר לנו, כי היה אח אחד בקונוביון של כוזיבה שלמב בעל פה את נוסח העלאת הקורבן הקדוש. ובכך, יום אחד נשלח לקחת מנחות לסעודת הקודש. בשונו למנזר, אמר את. נוסח הטקס כאילו בצורת דקלום חרוזים. הדיאקונים הניחו את אותן המנחות בקערת המנחה על המזבח הקדוש, ובעת הכנת הקורבן, אבא יוהנס המכונה איש כוזיבה שהיה אז כומר ובסוף היה להגמון קיסריה, לא ראה, כהרגלן, את ביאת רוח הקודש. ואז, מלא צער (וחשש), שמא הוא עצמו חטא, ולכן הרוח הקדושה נמנעה מבוא, נכנס לדיאקוניקון בבכי ונפל על פניו: והופיע לפניו מלאך האדון ואמר לו: מאחרי שבדרך האח שהביא את המנחות אמר את נוסח העלאת הקורבן, הן הוקדשו והנן מושלמות. ומאז הזקן נתן פקודה שאף איש, שאין לו סמיכה, לא ילמד את נוסח טקס העלאת הקורבן, ואיש לא יאמר אותו סתם בזמן כלשהו, מחוץ למקום מקודש.

זקן אחד ישב בלאורה של קלמון הנמצאת על הירדן הקדוש. ושמו קיריאקוס: והיה הזקן נהג בפני אלקים. אליו בא לבקור אח נכרי, מן האזור של צדה, ושמו תיאופנס, כדי לשאול את הזקן בענין מחשבות נאוף. הזקן התחיל כמובן לחזק את רוחו בדברים על התאפקות וטהרה. האח הפיק מהם תועלת רוחנית גדולה ואמר אפוא לזקן: אדון אבא, אני בארצי שותף לתורת נסטוריוס ובגלל הסיבה הזאת אינני יכול, ~~ל~~ היתר רוצה להשאר אתך. כששמע הזקן את שמו של נסטוריוס, ביגונו על אובדן האח, החל מוכיח אותו ומפציר בו לסגת מן התורה ההרסנית הזאת ולהצטרף לכנסייה הכלל עולמית הקדושה של השליחים, ואמר לו: "אין ישעיה ללא דעה נכונה וללא אמונה ~~מ~~מירים הבתולה הקדושה הנה אל נכון אם האל" ואמר האח לזקן: "לאמיתו של דבר, אדון אבא, כל המינים אומרים כך שאם אתה לא שותף אתם, לא תזכה בישועה. מה אעשה אם כן, אני המסכן אינני יודע. התפלל אפוא לאדון שיניח את דעתי בהוכחה מעשית (בשאלה) מהי האמונה האמיתית". הזקן קבל בשמחה את דברי האח, ואמר לו: "שב בתאי, ותקוותי מונחת באל, שבטובו יגלה לך את האמת" והשאיר את האח במערתו ויצא אל ים המלח, עשהוא מתפלל למען האח. ואמנם, סביב לשעה התשיעית של היום השני, ראה האח דמות מפחידה למראה עומדת לפניו ואומרת לו: בוא לראות את האמת. ולקחה אותו והובילה למקום חשוך ומבאיש, מלא אש, והראתה לו באותה אש את נסטוריוס ותיאודורוס, את אוטיכס ואפוליכריס, את אבגריוס ודידימוס, את דיוסקורוס וטברוס, את אריוס, את אורגינס, ואחרים. ואמרה לו הדמות: המקום הזה מיועד לכופרים ולמחללים את שמה של אם האל הקדושה, ולתומכים בעקרונותיהם, ובכך, אם המקום מוצא חס בעיניך, התמד באמונתך, אך אם אינך רוצה לנסות על בשרך את היסורים האלה, פנה לכנסייה הקתולית הקדושה, בה מלמד גם הזקן. שהרי אני אומר לך שאם אדם מקיים את כל המידות הטובות, אך לא מאמין באמונה הנכונה, הוא יגיע למקום הזה. ובמילים הללו חזר לעצמו האח. וכשבא הזקן, סיפר לו כל מה שקרה כמו שקאה אותו במו עיניו. ואז בא להתיחד לכנסייה השליחים הקדושה והכלל עולמית. ונשאר עם הזקן בקלמון, ואחרי שעשה עמו שנים אחדות, נפטר בשלום.

אבא פוליכרוניוס, סיפר על אבא אליאס, הארכיאפיסקופוס של ירושלים, שבהיותו נזיר לא שחה לין, וגם כאשר נעשה פטריארך שמר על אותו מנהג. ספרו על [אותו אליאס], הארכיאפיסקופוס של ירושלים, ועל פלביאנֶפֶס, הארכיאפיסקופוס של אנטיוכיה, שהקיטר אנסטטיוס הגלה אח שניהם בגלל (דבקותם באמונה של) הסינור הקדוש של האבות (המכונסים) בחלקדון: אח אליאס לאילת ואת פלביאנוס לפטרה. ובכן, ביום אחד הפטריארכים הודיעו זה לזה, כי אנסטטיוס מח היום, אז נלך גם אנחנו, כדי שנעמוד בדין יחד אתו". ואחרי יומיים הלכו (שניהם) אל האדון.